

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 25 april 2012 in
zaak nrs. 12/9847 en 12/9850 in het geding tussen:

de vreemdeling, mede voor haar minderjarige kind,

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 maart 2012 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om haar, mede voor haar minderjarige kind, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 april 2012, verzonden op 1 mei 2012, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling, mede voor haar minderjarige kind, ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 mei 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. G. van der Wiel, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Wiel
lid van de enkelvoudige kamer

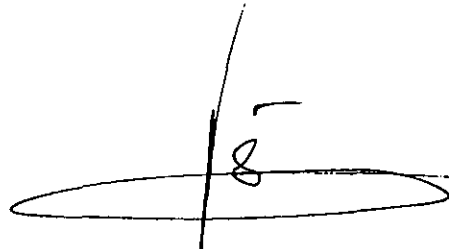
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2012

418-660.

Verzonden: 28 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 12/9850 (voorlopige voorziening)
AWB 12/9847 (beroep)

Uitspraak van de voorzieningenrechter van 25 april 2012

Inzake

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
verzoekster,
mede ten behoeve van haar minderjarige zoon
geboren op
van onbekende nationaliteit,
gemachtigde mr. A.K.J. Plaisier.

tegen

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
te Den Haag,
verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 16 maart 2012, genomen in de verlengde asielprocedure, heeft verweerder de aanvraag van verzoekster tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen, omdat Zweden verantwoordelijk is voor de behandeling daarvan.

Verzoekster heeft op 22 maart 2012 tegen dit besluit beroep ingesteld en tevens de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht om hangende het beroep een voorlopige voorziening te treffen.

Overwegingen

1. Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2. De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, van de Awb. De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een

AWB 12/9850 (voorlopige voorziening)
AWB 12/9847 (beroep)

2

redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.

3. Ingevolge artikel 8:83, vierde lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter, indien onverwijld spoed dat vereist en partijen daardoor niet in hun belangen worden geschaad, uitspraak doen zonder zitting.
4. Na kennis te hebben genomen van de stukken acht de voorzieningenrechter in dit geval termen aanwezig om van vorenbedoelde bevoegdheid gebruik te maken
5. Artikel 8:86, eerste lid, van de Awb bepaalt dat de voorzieningenrechter – indien hij van oordeel is dat na de zitting waarop het verzoek is behandeld, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak – onmiddellijk uitspraak kan doen in de hoofdzaak. In de uitnodiging voor de zitting zijn partijen op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter gewezen.
6. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de bedoelde situatie zich hier voordoet en zal derhalve onmiddellijk uitspraak doen in de aanhangige hoofdzaak.
7. Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag, ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Vo 343/2003).
8. De voorzieningenrechter gaat bij de behandeling van het verzoek uit van de volgende feiten. Op 7 mei 2010 heeft verzoekster hier te lande een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 21 juni 2010 is deze aanvraag afgewezen. De procedure aangaande deze asielaanvraag is geëindigd met een onherroepelijke uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, van 5 augustus 2010, AWB 10/22106, waarbij het beroep van verzoekster ongegrond is verklaard. Op 11 november 2010 is verzoekster op grond van Vo 343/2003 uitgezet naar Zweden. Verzoekster is op 17 oktober 2011 Nederland binnengekomen en heeft op 7 december 2011 voor de tweede keer een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verder blijkt uit de resultaten van het Eurodac-onderzoek van 18 oktober 2011 blijkt dat verzoekster op 10 oktober 2008 in Zweden een asielverzoek heeft ingediend. Op 4 januari 2012 heeft verweerder de Zweedse autoriteiten verzocht verzoekster terug te nemen. Na een afwijzende beslissing op dit verzoek vanwege het ontbreken van een geboorteakte van de minderjarige zoon van verzoekster, heeft Zweden – na een herzieningsverzoek van de Nederlandse autoriteiten, waarbij een internationale geboorteakte is overgelegd – op 25 januari 2012 het terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van Vo 343/2003 aanvaard.
9. Nu het thans ter beoordeling voorliggende bestreden besluit van 16 maart 2012 materieel gelijklopend aan het eerdere besluit van 21 juni 2010, aangezien verweerder in beide besluiten de aanvraag van verzoekster tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor

AWB 12/9850 (voorlopige voorziening)
AWB 12/9847 (beroep)

3

bepaalde tijd heeft afgewezen, ziet de voorzieningenrechter zich thans ambtshalve gesteld voor de vraag of sprake is van een herhaalde aanvraag in de zin van artikel 4:6 van de Awb.

10. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen dat laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst als ware het een eerste afwijzing (het zogeheten *ne bis in idem*-beginsel). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

11. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden onder andere moeten worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of feiten en omstandigheden van vóór dat eerdere besluit die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een inhoudelijke rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd, kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust. Uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 19 februari 1998 in de zaak Bahaddar tegen Nederland, LJN: AG8817, volgt dat slechts op grond van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden noodzaak kan bestaan om de in het nationale recht neergelegde procedureregels, in dit geval het bepaalde in artikel 4:6 van de Awb, niet tegen te werpen.

12. Verzoekster stelt dat zij het grondgebied van de lidstaten die gebonden zijn aan Vo 343/2003 heeft verlaten en is teruggekeerd naar Irak. Ter onderbouwing hiervan heeft zij de volgende documenten overgelegd:

- Drie handgeschreven documenten (met vertaling) uit Irak;
- Een kopie van een afspraak met een gynaecologe in Irak;
- Kopieën van een Iraakse identiteitskaart, een nationaliteitsverklaring en een paspoort;
- Een originele huwelijksakte uit Zweden met inschrijving in de Zweedse burgerlijke stand met beëdigde vertaling; en
- Een originele geboorteakte en aangifte van geboorte van haar zoon in Nederland.

Nu zij meer dan zes maanden buiten voormeld grondgebied heeft verbleven, is verzoekster van mening dat Nederland verantwoordelijk moet worden gehouden voor haar asielaanvraag. Verweerder heeft ten onrechte verzuimd de echtheid van de overgelegde documenten te controleren, aldus verzoekster. Volgens verzoekster heeft zij aannemelijk gemaakt dat zij vanaf april tot en met oktober 2010 in Irak is geweest. Verder geeft verzoekster aan dat zij in Nederland asiel heeft aangevraagd omdat haar echtgenoot hier te lande woonachtig is. Ook stelt verzoekster dat zij in Zweden is uitgeprocedeerd en door Zweden zal worden teruggestuurd naar Irak.

13. Niet is gesteld of overigens gebleken dat sprake is van een voor verzoekster relevante wijziging van recht. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat verzoekster aan haar huidige aanvraag geen feiten en omstandigheden ten grondslag heeft gelegd welke op

1. MEI. 2012 13:48

AWB 12/9850 (voorlopige voorziening)
AWB 12/9847 (beroep)

4

voorhand kunnen afdoen aan het eerdere besluit. In dit verband wordt ten eerste overwogen dat ingevolge het bepaalde in artikel 16, vierde lid, van Vo 343/2003 de verplichting om een asielzoeker, wiens asielverzoek is afgewezen en zich illegaal in een andere lidstaat ophoudt zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, terug te nemen op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, van Vo 343/2003 eerst komt te vervallen indien de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, na indiening of afwijzing van het asielverzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat de vreemdeling zich begeeft naar het land van herkomst of naar een ander land waar hij legaal mag binnenkomen. Echter, ten aanzien van de verklaringen van verzoekster dat zij op 3 april 2011 het grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden aan Vo 343/2003 heeft verlaten, zich naar Irak heeft begeven alwaar zij zes maanden heeft verbleven totdat zij op 7 oktober 2011 is vertrokken en op 17 oktober 2011 Nederland is binnengekomen, is de voorzieningenrechter van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij Zweden op 3 april 2011 per vliegtuig heeft verlaten en op 4 april 2011 in Irak is aangekomen. Zo heeft zij ter onderbouwing van deze gestelde vliegreis geen (indicatieve) reisbescheiden kunnen overleggen. Verder kan uit de door verzoekster verstrekte details over de gestelde vliegreis, namelijk een rechtstreekse vlucht met een onbekende luchtvaartmaatschappij vanaf een vliegveld in Stockholm op 3 april 2011 om 22:00 uur naar het Aynka vliegveld in Irak met een aankomst om half vier of vier uur in de ochtend niet worden vastgesteld of zij, indien een dergelijk vlucht zou hebben plaatsgevonden, ook daadwerkelijk op deze vlucht aanwezig is geweest.

14. Daarnaast is de voorzieningenrechter van oordeel dat verzoekster evenmin haar gestelde verblijf van zes maanden in Irak van april tot en met oktober 2010 aannemelijk heeft gemaakt. Hoewel aan verzoekster dient te worden toegegeven dat onvoldoende is gebleken dat de door haar overgelegde documenten vals zouden moeten zijn, aangezien onderzoek naar de echtheid hiervan door verweerder is uitgebleven, blijft wel staan dat niet is gebleken dat de drie handgeschreven documenten (met vertaling) uit Irak en de kopie van een afspraak met een gynaecologe in Irak zijn afgegeven door een objectief verifieerbare bron en dat zij deze documenten heeft laten opsturen en tijdens haar gestelde inreis in Nederland niet bij zich had. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kunnen deze documenten dan ook niet worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden. Het is aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij het zogeheten Dublingebied langer dan drie maanden heeft verlaten. Hierbij acht de voorzieningenrechter van belang dat, zoals ook door verzoekster wordt erkend, dat alle door haar overgelegde documenten zijn gedateerd van april 2011 en dus niet de gehele gestelde periode van verblijf in Irak van 4 april 2011 tot en met 7 oktober 2011 beslaan.

15. Tot slot is de voorzieningenrechter van oordeel dat verzoekster haar gestelde reis per kleine auto en vrachtwagen vanuit Zakho via Istanbul en de hernieuwde inreis in het grondgebied van de door Vo 343/2003 gebonden lidstaten niet aannemelijk heeft gemaakt, nu zij deze reis niet kan onderbouwen met (indicatieve) reisbewijzen en evenmin over deze reis gedetailleerde, verifieerbare verklaringen heeft afgegeven.

16. Gelet op het vorenstaande kan aan de verklaring van verzoekster dat zij het grondgebied van de lidstaten die gebonden zijn aan Vo 343/2003 heeft verlaten en is teruggekeerd naar Irak geen betekenis worden gehecht en heeft zij hiermee aan haar huidige aanvraag geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag gelegd die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen. Nu evenmin is gebleken van enige verwijderingsmaatregel jegens verzoekster van de Zweedse autoriteiten na de afwijzing van

AWB 12/9850 (voorlopige voorziening)
AWB 12/9847 (beroep)

5

haar asielaanvraag in Zweden, blijft Zweden op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vo 343/2003 juncto artikel 16, vierde lid van de Vo 343/2003 verantwoordelijk voor haar asielverzoek.

17. Verder overweegt de voorzieningenrechter dat de verklaring van verzoekster dat haar echtgenoot in Nederland verblijft, hetgeen een beroep op artikel 7 van Vo 343/2003 impliceert, reeds is betrokken bij het eerdere besluit van 21 juli 2010 en de rechterlijke beoordeling daarvan, zodat deze verklaring reeds hierom niet gezien kunnen worden als nieuw gebleken feit en omstandigheid. Met betrekking tot de stelling van verzoekster dat zij in Zweden is uitgeprocedeerd en door de Zweedse autoriteiten zal worden teruggestuurd naar Irak, overweegt de voorzieningenrechter dat in het eerdere besluit van 21 juni 2010 eveneens reeds is aangegeven dat geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht van verzoekster aan Zweden omdat er geen concrete aanwijzingen zijn waaruit valt af te leiden dat Zweden de verdragsverplichtingen jegens verzoekster niet zal nakomen en zal terugsturen Irak zonder dat toetsing aan het Vluchtelingenverdrag of het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) heeft plaatsgevonden. Verzoekster heeft aan haar huidige asielverzoek geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag gelegd waaruit blijkt dat ten aanzien van Zweden niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Evenmin heeft verzoekster nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden gesteld waaruit blijkt dat sprake is van zodanige bijzondere omstandigheden dat overdracht naar Zweden van onevenredige hardheid getuigt op grond waarvan aanleiding bestaat dat Nederland met toepassing van artikel 3, tweede lid, van Vo 343/2003 juncto artikel 15 van Vo 343/2003 de asielaanvraag zelf in behandeling te nemen.

18. Voor zover verzoekster de geboorte van haar zoon op 24 november 2011 heeft aangevoerd als een nieuw gebleken feit en omstandigheid en hiermee een beroep doet op artikel 8 van het EVRM, verwijst de voorzieningenrechter naar de uitspraak van de Afdeling van 27 februari 2003, LJN: AF6645, waaruit volgt dat dit artikel als zodanig geen rol speelt in een procedure als de onderhavige.

19. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, is geen sprake van een voor verzoekster relevante wijziging van het recht. Evenmin heeft verzoekster aan haar asielaanvraag van 7 december 2011 nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag gelegd. Evenmin is gebleken van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden als bedoeld in rechtsoverweging 11. Mitsdien gaat de voorzieningenrechter niet over tot een inhoudelijke beoordeling van het besluit van 16 maart 2012. De voorzieningenrechter zal het beroep, onder verwijzing naar het rechtspraaksonaantastbare besluit van 21 juni 2010, ongegrond verklaren. Gegeven deze beslissing in de bodenzaak zal daarom voorts het verzoek om voorlopige voorziening worden afgewezen.

20. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

AWB 12/9850 (voorlopige voorziening)
AWB 12/9847 (beroep)

6

Beslissing**De voorzieningenrechter:**

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af.

Aldus gedaan door mr. T. van de Woestijne als voorzieningenrechter in tegenwoordigheid van mr. B.J. Groothedde als griffier en in het openbaar uitgesproken op 25 april 2012.

B.J. Groothedde

[Handwritten signature]

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover daarbij in de hoofdzaak is beslist, hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

01 MEI 2012

RIETBERGEN & PARTNERS

ADVOCATEN

BEZOEK- EN CORRESPONDENTIEADRES:
 HALFROND 86 TEL: (010) 411 12 80
 3071 PP ROTTERDAM FAX: (010) 413 17 37
 WWW.RPADVOCATEN.NL

MR A.P. VAN ELSWIJK
 MR A.K.J. PLAISIER
 MR MARIELEIN P.G. RIETBERGEN
 MR ORS H. VRIJHOF
 MR JOYCE A. SMITS
 MR J. VAN DEN ENDE
 MR CARRIE JANSEN

MR B.B. RIETBERGEN
 (ADVISEUR)

Aan: Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG

Fax nr.: 070 - 365 13 80

Rotterdam, 21 mei 2012

Inzake: /Staat
 Onze ref.: AP/LV/12966
 Uw ref.:
 email: plaisier@rpadvocaten.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 MEI 2012	
ZAAKNR.	201205083
AAN:	54
BEHANDELD DO:	FAIR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Hoogedelgestreng college,

Door deze en derhalve tijdig binnen de wettelijke beroepstermijn stelt ondergetekende mr A.K.J. Plaisier, advocaat, kantoor houdende te Rotterdam (3071 PP) aan het Halfrond 86, die verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door _____ geboren op _____ van Iraakse nationaliteit, wonende te Den Haag (2544 TV) aan het Vredenoord 201 en voor deze zaak uitdrukkelijk domicilie gekozen te hebben ten kantore van haar gemachtigde om dit hoger beroep in te dienen, te ondertekenen en hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's Hertogenbosch van 25 april 2012, verzonden op 1 mei 2012 onder AWB nummer 12/9847.

Een afschrift van het bestreden besluit wordt overgelegd als productie 1.

Appellante wenst tegen de voornoemde uitspraak de navolgende grieven aan te voeren:

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank – kort gezegd – dat appellante geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd.

Met name overweegt de rechtbank ten onrechte dat appellante haar gestelde verblijf van 6 maanden in Irak van april tot en met oktober 2010 niet aannemelijk heeft gemaakt.

Toelichting

De rechtbank stelt terecht (nummer 14) dat aan appellante moet worden toegegeven dat onvoldoende is gebleken dat de door appellante overlegde documenten vals zouden zijn, aangezien onderzoek naar de echtheid hiervan door verweerder is uitgebleven. Appellante meent dat de rechtbank met deze overweging het beroep reeds gegrond had moeten verklaren en de beslissing had moeten vernietigen en verweerder had moeten opdragen nader onderzoek naar de echtheid/ authenticiteit van de door

RIETBERGEN & PARTNERS

ADVOCATEN

appellante overgelegde documenten uit te voeren. Indien namelijk alsdan zou zijn gebleken dat de door appellante overgelegde documenten daadwerkelijk "echt" zouden zijn geweest dan stelt appellante dat zij hiermede voldoende aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij daadwerkelijk naar Irak is teruggekeerd en in de periode april tot en met oktober 2010 aldaar zou hebben verbleven zodat alsdan aan verweerder het bewijs zou moeten worden opgedragen nader te motiveren op grond waarvan appellante in de ogen van verweerder niet langer dan zes maanden buiten de Europese ruimte zou zijn verbleven.

REDENEN WAAROM

Appellante zich wendt tot u, hoogedelgestreng college, met het eerbiedig verzoek dit hoger beroep gegrond te verklaren, de aangevallen uitspraak te vernietigen, het bepaalde in artikel 44, wet Raad van State, dan wel het bepaalde in artikel 42, wet Raad van State, toe te passen dan wel verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Gemachtigde,

A.K.I. Plaisier